

Dg naar vi da saaledes mødes paa alle Mandens Enemærker, og vore norske Brødre, som vi Alle haabe, vilde være med, da kan det ikke være Andet, end at Slægtskabsfølelsen efterhaanden nok skal vide at gjøre sig gjældende, at det Dødelik vil komme, da vi vilde føle, at vi Alle ere Sønner af en sælles Moder, der efterlod os et eiendommeligt sælles Arvegods og Cie, som vi bør værne om, og som vi, naar det gjælder, vilde vide at værne om i Forening og som een Mand. See mine Herrer! dette er Betragtninger, jeg tør udtale som deelte af alle Udvalgets Medlemmer, Betragtninger, som ved Siden af de reent juridiske ikke have kunnet være horte fra en Sag som denne, og som efter vor Formening heller ikke burde være det.

Dette er, hvad jeg har anseet for nødvendigt at udtale om Udkastet i dets Almindelighed. Jeg skal derefter gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Enkeltighederne. I saa Henseende vil det ærede Thing vide, at Udvalget har tilladt sig at stille 3. Ændringsforslag. Det glæder mig at kunne sige, at det er de 3 eneste, som vi have anseet for virkelig nødvendige, men hvor ubetydelige og ringe de end ved første Blik synes at være, vil det dog findes, at i det Mindste de to første ikke ere af ganske ringe Betydning, men helbigviis i en Retning, der maa ansees som ønskelig, idet der ved samme søges tilveiebragt en fuldstændig Gjenfribighed i Udkastene, saa at de endogsaa mødes i Ordlyden. Men ved Siden af disse Ændringer, som vi have anseet for undgaaelige, har det naturligtviis ikke kunnet være andet, end at Udvalget i sin Stræben efter at tænke sig Loven i practisk Virksomhed har kunnet støde paa Tvivl og Betænkeligheder, og om det endogsaa ikke har fundet disse af den Bestaffenhed, at der burde stilles Ændringsforslag, der muligens kunde bringe hele Sagen i Fare, have vi dog troet det ønskeligt, at der blev gjort opmærksom paa samme og ønskeligt, at den høitærede Minister vilde udtale sig over dem, navnlig udtale sig om, hvorvidt det maatte være lykkes Udvalget at løse dem i Overensstemmelse med Udkastets Tanke. Vi have ikke lagt særdeles Vægt paa Spørgsmaalet om, hvorvidt

den fremmede — thi nu foreligger jo alene det danske Lovudkast — den svenske Dom skal komme til os i Form af Act eller Udskrift. Det tør vi vistnok betragte som rigtigt besvaret i Betænkningen, og jeg kan tilføie, at det har glædet mig at see, at Udkastet til Handelsretten i Kjøbenhavn antager det som Grundsaetning, at Udskrift fremtidigt kan være tilstrækkelig. Men hvad Udvalget blandt Andet figter til, er Sproget, hvori Udsærdigelsen forelægges. Det vil sees, at Udvalget har været af den Mening, at som alt Andet, hvad der angik Formen, skulde rette sig efter Sverrigs Love, saaledes vilde det ogsaa være rettest, om Udsærdigelsen, forelagt i det svenske Sprog, var tilstrækkelig til at fordre Fogdens Virksomhed, til at faae Fogedforretningen paabegyndt, men ved Siden deraf have vi høit været betænkelig ved at paahyde vore danske Fogeder den Forpligtelse at være saa nøie bekendte med det svenske Sprog, at de endogsaa skulde være fortrolige med dets eiendommelige juridiske Talebrug. Vi have derfor meent, at Fogeden maatte paabegynde Forretningen, men hvor han ansaae en Oversættelse fornøden, give Requiritenten Leilighed til at begjære Udsættelse, for at tilveiebringe en saadan i verificeret Form. Saaledes skjønte vi ikke rettere, end at Udkastets Tanke vil faae sin Fuldbgyrdelse, og at paa den anden Side de praktiske Vanskeligheder, der maaskee kunne møde, vilde kunne fjernes. At stille Ændringsforslag i denne Henseende have vi ikke anseet for rigtigt. Den anden Klasse af Tvivl har reist sig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilke Arter af Domme der maatte være tænkt paa. At rene Nams- og Udlægsdomme og hvad dermed kan stilles i Klasse ere indbefattede i Lovudkastet, fremgaaer af Ordene, men hvad der har vaart Tvivl, er, hvorvidt Domme, der gaae ud paa at afkræve Domfældte en vis Handling under daglig Mulet, kunne fuldbgyrdes overeensstemmende med den nye Lov. Vi have høit været betænkelig derved, navnlig støttet paa, at vi ikke troe, at den svenske Lovgivning vil være istand til at hde fuld Gjenfribighed i denne Retning, og det dog vilde være unaturligt, om en svensk Borger med en saadan Dom i Hænde skulde kunne